

The Plan of Mercy

By Elder James R. Rasband
Of the Seventy

Žēlastības iecere

Elders Džeimss R. Rasbands
no Septiņdesmitajiem

April 2025 general conference

The Lord is merciful and our Heavenly Father's plan of salvation is truly a plan of mercy.

Tas Kungs ir žēlsirdīgs, un mūsu Debesu Tēva pestīšanas iecere patiesi ir žēlastības iecere.

A Prophet's Invitation

Last April, soon after the joyful news that the Church had acquired the Kirtland Temple, President Russell M. Nelson invited us to study the dedicatory prayer of the Kirtland Temple, recorded in section 109 of the Doctrine and Covenants. The dedicatory prayer, said President Nelson, “is a tutorial about how the temple spiritually empowers you and me to meet the challenges of life in these last days.”

I am sure your study of section 109 yielded insights that blessed you. This evening, I share a couple of things I learned as I followed our prophet's invitation. The peace-giving path down which my study led reminded me that the Lord is merciful and that our Heavenly Father's plan of salvation is truly a plan of mercy.

Newly Called Missionaries Serving in the Temple

As you may be aware, “newly called missionaries are encouraged to receive the temple endowment as soon as possible and to attend the temple as often as circumstances allow.” Once endowed, they also “may serve as temple ... workers before they begin missionary service.”

Time in the temple before entering the missionary training center (MTC) can be a wonderful blessing for new missionaries as they learn more about temple covenants before sharing the blessings of those covenants with the world.

But in studying section 109, I learned that

Pravieša aicinājums

Pagājušajā aprīlī, drīz pēc priecīgās ziņas, ka Baznīca ir atguvusi Kērtlandes templi, prezidents Rasels M. Nelsons mūs aicināja studēt Kērtlandes tempļa iesvētīšanas lūgšanu, kas ir ietverta Mācības un Derību 109. nodaļā. Šajā iesvētīšanas lūgšanā, kā teica prezidents Nelsons, „tiek mācīts par to, kā templis ikvienam no mums dod garīgu spēku stāties pretī šo pēdējo dienu dzīves izaicinājumiem”.

Esmu pārliecināts, ka 109. nodaļas studēšana jums deva atziņas, kas jūs svētīja. Šovakar es dalīšos ar dažām atziņām, ko guvu, sekojot mūsu pravieša aicinājumam. Mierpilnais ceļš, pa kuru mani aizveda šī mācīšanās, man atgādināja, ka Tas Kungs ir žēlīgs un ka mūsu Debesu Tēva pestīšanas iecere patiesi ir žēlastības iecere.

Nesen aicināto misionāru kalpošana templī

Kā jau jūs droši vien zināt, „nesen aicinātie misionāri tiek mudināti saņemt tempļa endamentu pēc iespējas ātrāk un apmeklēt templi tik bieži, cik apstākļi to ļauj”. Tiklīdz viņi ir saņēmuši savu endamentu, viņi arī „var kalpot par tempļa ... darbiniekiem, pirms uzsāk kalpošanu misijā”.

Templī pavadītais laiks pirms jaunā misionāra iestāšanās Misionāru mācību centrā (MTC) var būt brīnišķīga svētība viņam, jo viņš uzzina vairāk par tempļa derībām, pirms viņš dalās šajās derību svētībās ar pasauli.

Taču, studējot 109. nodaļu, es sapratu, ka

in the temple, God empowers new missionaries—indeed, all of us—in an additional, sacred way. In the dedicatory prayer, given by revelation, the Prophet Joseph Smith prayed that “when thy servants shall go out from thy house ... to bear testimony of thy name,” the “hearts” of “all people” would “be softened”—both the “great ones of the earth” and “all the poor, the needy, and [the] afflicted.” He prayed that “their prejudices may give way before the truth, and thy people may obtain favor in the sight of all; that all the ends of the earth may know that we, thy servants, have heard thy voice, and that thou hast sent us.”

This is a beautiful promise for a newly called missionary—to have prejudices “give way before the truth,” to “obtain favor in the sight of all,” and to have the world know they are sent by the Lord. Each of us surely needs these same blessings. What a blessing it would be to have hearts softened as we interact with neighbors and co-workers. The dedicatory prayer does not explain exactly how our time in the temple will soften others’ hearts, but I am convinced it is bound up with how time in the house of the Lord softens our own hearts by centering us on Jesus Christ and His mercy.

The Lord Answers Joseph Smith’s Plea for Mercy

As I studied the Kirtland dedicatory prayer, I was also struck that Joseph again and again pleaded for mercy—for the members of the Church, for the enemies of the Church, for the leaders of the country, for the nations of the earth. And, very personally, he pleaded with the Lord to remember him and to have mercy upon his beloved Emma and their children.

How must Joseph have felt when, one week later, on Easter Day, April 3, 1836, in the Kirtland Temple, the Savior appeared to him and Oliver Cowdery and, as recorded in section 110 of the Doctrine and Covenants, said, “I have accepted this house, and my name shall be here; and I will manifest myself to my people in mercy in this house.” This promise of mercy must have had special meaning to Joseph. And as President Nelson taught last April, this promise also “applies to every dedicated temple today.”

Finding Mercy in the House of the Lord

There are so many ways in which we each

templī Dievs jauniem misionāriem — un, patiesībā, mums visiem — dod spēku vēl kādā citā — svētīgā — veidā. Iesvētīšanas lūgšanā, kas tika dota caur atklāsmi, pravietis Džozefs Smits lūdza, lai tad, „kad [Viņa] kalpi ies no [Viņa] nama ..., lai liecinātu par [Viņa] Vārdu”, visu cilvēku — gan „zemes diženo”, gan „zemes nabago, trūkcietēju un nomocīto” — sirdis „tiktu mīkstinātas”. Viņš lūdza, „lai viņu aizspriedumi dotu ceļu taisnības priekšā un [Viņa] ļaudis gūtu labvēlību visu acīs; lai visi zemes gali zinātu, ka mēs, Tavi kalpi, esam dzirdējuši Tavu balsi un ka Tu esi sūtījis mūs”.

Tas ir skaists apsolījums tikko aicinātam misionāram — lai „aizspriedumi dotu ceļu taisnības priekšā”, lai viņi „gūtu labvēlību visu acīs” un lai pasaule zinātu, ka viņi ir Tā Kunga sūtīti. Katram no mums noteikti ir vajadzīgas šādas svētības. Kāda svētība būtu, ja saziņā ar kaimiņiem un kolēģiem sirdis tiktu mīkstinātas. Iesvētīšanas lūgšanā nav precīzi paskaidrots, kā tieši laiks, ko pavadām templī, mīkstinās apkārtējo sirdis, bet esmu pārliecināts, ka tas ir saistīts ar to, kā laiks, ko pavadām Tā Kunga namā, mīkstina mūsu pašu sirdi, kad mēs vērsām savu uzmanību uz Jēzu Kristu un Viņa žēlastību.

Tas Kungs atbild uz Džozefa Smita lūgumu pēc apžēlošanas

Pētot Kērtlandes iesvētīšanas lūgšanu, mani pārsteidza arī tas, ka Džozefs atkārtoti lūdza žēlastību — Baznīcas locekļiem, Baznīcas ienaidniekiem, valsts vadītājiem, pasaules tautām. Un ļoti personīgi viņš lūdza To Kungu atcerēties viņu un apžēloties par viņa mīļoto Emmu un viņu bērniem.

Kā gan Džozefs jutās, kad nedēļu vēlāk, 1836. gada 3. aprīlī, Lieldienās, Kērtlandes templī viņam un Oliveram Kauderijam parādījās Glābējs un, saskaņā ar Mācības un Derību 110. nodaļarakstīto, teica: „Es esmu pieņēmis šo namu, un Mans Vārds būs šeit; un Es parādīšos Saviem ļaudīm žēlastībā šajā namā.” Šis žēlastības apsolījums Džozefam noteikti nozīmēja ko īpašu. Un, kā prezidents Nelsons pagājušajā aprīlī mācīja, šis apsolījums „ir attiecināms uz ikvienu iesvētīto templi mūsdienās”.

Kā rast žēlastību Tā Kunga namā

Ir tik daudz veidu, kā mēs katrs varam rast

can find mercy in the house of the Lord. This has been true since the Lord first commanded Israel to build a tabernacle and to place at its center the “mercy seat.” In the temple, we find mercy in the covenants we make. Those covenants, in addition to the baptismal covenant, bind us to the Father and the Son and give us increased access to what President Nelson has taught is “a special kind of love and mercy ... called *hesed*” in Hebrew.

We find mercy in the opportunity to be sealed to our families for eternity. In the temple, we also come to understand with greater clarity that the Creation, the Fall, the Savior’s atoning sacrifice, and our ability to enter again into our Heavenly Father’s presence—indeed, every part of the plan of salvation—are manifestations of mercy. It might be said that the plan of salvation is a plan of happiness precisely because it is a “plan of mercy.”

Seeking Forgiveness Opens the Door to the Holy Ghost

I am grateful for the beautiful promise in section 110 that the Lord will manifest Himself in mercy in His temples. I am also grateful for what it reveals about how the Lord will manifest Himself in mercy whenever we, like Joseph, plead for mercy.

Joseph Smith’s plea for mercy in section 109 was not the first time his pleas for mercy prompted revelation. In the Sacred Grove, young Joseph prayed not just to know which Church was true, but he also said that he “cried unto the Lord for mercy, for there was none else to whom I could go [to] obtain mercy.” Somehow his recognition that he needed mercy that only the Lord could provide helped open the windows of heaven. Three years later the angel Moroni appeared, following what Joseph said was his “prayer and supplication to Almighty God for forgiveness of all my sins and follies.”

This pattern of revelation following a plea for mercy is a familiar one in the scriptures. Enos heard the voice of the Lord only after praying for forgiveness. King Lamoni’s father’s conversion begins with his prayer, “I will give away all my sins to know thee.” We may not be blessed with these same dramatic experiences, but for those who sometimes struggle to feel answers to prayer, seeking the Lord’s mercy is one of the most pow-

žēlastību Tā Kunga namā. Tā tas ir bijis jau kopš tā laika, kad Tas Kungs pirmo reizi pavēlēja Israēlam uzcelt saiešanas telti un tās centrā novietot „salīdzināšanas [jeb žēlastības] vāku”. Templī mēs rodam žēlastību mūsu noslēgtajās derībās. Šīs derības, papildu kristību derībai, mūs saista ar Tēvu un Dēlu un dod mums lielāku piekļuvi tam, kas, saskaņā ar prezidenta Nelsona mācīto, ir „īpaša mīlestība un žēlastība, ... ko ebreju valodā sauc *parhesed*”.

Mēs rodam žēlastību tajā, ka mums ir iespēja būt saistītiem ar savu ģimeni uz mūžību. Templī mēs ar lielāku skaidrību saprotam arī to, ka Radišana, Krišana, Glābēja izpirkšanas upuris un mūsu iespēja atkal būt Debesu Tēva klātbūtnē—patiesi katra pestīšanas ieceres daļa—ir žēlastības izpausme. Var teikt, ka pestīšanas iecere ir laimes iecere tieši tāpēc, ka tā ir „žēlastības iecere”.

Tiekšanās pēc piedošanas atver durvis Svētajam Garam

Es esmu pateicīgs par skaisto apsolījumu 110. nodaļā—ka Tas Kungs parādīsies Saviem ļaudīm žēlastībā Savos tempļos. Esmu pateicīgs arī par to, ko tas atklāj par Tā Kunga parādīšanos žēlastībā, kad mēs, tāpat kā Džozefs, to lūgsim.

Džozefa Smita lūgšana pēc apžēlošanas 109. nodaļā nebija pirmā reize, kad viņa lūgumam pēc apžēlošanas sekoja atklāsmē. Svētajā birzī jaunais Džozefs lūdza, lai ne tikai uzzinātu, kura Baznīca ir patiesa, bet arī „piesauca To Kungu, lai Viņš apžēlotos, jo nebija neviena cita, pie kā [viņš varētu] iet, lai saņemtu žēlastību”. Kaut kādā veidā tas, ka viņš atzina savu vajadzību pēc apžēlošanas, ko var sniegt tikai Tas Kungs, palīdzēja atvērt debesu logus. Pēc trīs gadiem eņģelis Moronijs parādījās—pēc tam, kad Džozefs bija sācis teikt „lūgšanu un pielūgt Visuvareno Dievu, lai Viņš [viņam] piedo[tu] visus [viņa] grēkus un muļķības”.

Šāds atklāsmes saņemšanas paraugs, kas seko lūgumam pēc apžēlošanas, ir labi zināms Svētajos Rakstos. Ēnoss dzirdēja Tā Kunga balsi tikai pēc tam, kad bija lūdzis piedošanu. Ķēniņa Lamonija tēva pievēršanās sākās ar viņa lūgšanu: „Es atstāšu visus savus grēkus, lai Tevi pazītu.” Iespējams, ka mēs netiksim svētīti ar tikpat spēcīgām pieredzēm, bet tiem, kuriem dažkārt ir grūti sadzirdēt atbildes uz lūgšanām, lūgšana pēc Tā Kunga

erful ways to feel the witness of the Holy Ghost.

Pondering God's Mercy Opens the Door to a Testimony of the Book of Mormon

A similar principle is beautifully taught in Moroni 10:3–5. We often shorthand these verses to teach that through sincere prayer, we can learn whether the Book of Mormon is true. But this shorthand can neglect the important role of mercy. Listen to how Moroni begins his exhortation: “I would exhort you that when ye shall read these things, ... that ye would remember how merciful the Lord hath been unto the children of men, from the creation of Adam even down until the time that ye shall receive these things, and ponder it in your hearts.”

Moroni urges us not only to read these things—the records he was about to seal up—but also to ponder in our hearts what the Book of Mormon reveals about “how merciful the Lord hath been unto the children of men.” It is pondering upon the Lord's mercy that prepares us to “ask God, the Eternal Father, in the name of Christ, if these things are not true.”

As we ponder on the Book of Mormon, we might ask: Is it really true, as Alma taught, that God's plan of mercy assures that every person who ever lived on this earth will be resurrected and that they will “be restored to their ... perfect frame”? Is Amulek right—can the Savior's mercy satisfy all the bitterly real demands of justice that we would otherwise be obligated to pay and instead “[encircle us] in the arms of safety”?

Is it true, as Alma testified, that Christ suffered not only for our sins but for our “pains and afflictions” so that He could “know ... how to succor his people according to their infirmities”? Is the Lord really so merciful, as King Benjamin taught, that as a free gift, He atoned “for the sins of those ... who have died not knowing the will of God concerning them, or who have ignorantly sinned”?

Is it true, as Lehi said, that “Adam fell that men might be; and men are, that they might have joy”? And is it really true, as Abinadi testified, quoting Isaiah, that Jesus Christ was “wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed”?

Žēlastības ir viens no spēcīgākajiem veidiem, kā sajūst Svētā Gara liecību.

Gremdēšanās pārdomās par Dieva žēlastību atver durvis uz liecību par Mormona Grāmatu

Līdzīgs princips tiek brīnišķīgi aprakstīts Moronija 10:3–5. Mēs bieži vien vienkāršojam šos pantus, mācot, ka, pateicoties sirsnīgai lūgšanai, mēs varam uzzināt, vai Mormona Grāmata ir patiesa. Taču šāda vienkāršošana var atstāt novārtā žēlastības svarīgo lomu. Ieklausieties, kā Moronijs uzsāk savu pamudinājumu: „Es gribētu jūs pārliecināt, lai tad, kad jūs lasīsit šos pierakstus, ... jūs atcerētos, cik žēlīgs Tas Kungs ir bijis pret cilvēku bērniem kopš Ādama radīšanas un līdz pat tam laikam, kad jūs saņemsit šos pierakstus un pārdomāsīt to savās sirdīs.”

Moronijs mūs mudina ne tikai lasīt šos pierakstus, ko viņš gatavojās aizzīmogot, bet arī apdomātsavā sirdī, ko Mormona Grāmata atklāj par to, „cik žēlīgs Tas Kungs ir bijis pret cilvēku bērniem”. Tās ir pārdomas par Tā Kunga žēlastību, kas sagatavo mūs „[vaicāt] Dievam, Mūžīgajam Tēvam, Kristus Vārdā, vai šie pieraksti ir patiesi”.

Pārdomājot Mormona Grāmatu, mēs varētu jautāt, vai tiešām ir taisnība, kā mācīja Alma, ka Dieva žēlastības plāns nodrošina, ka ikviens cilvēks, kas jebkad dzīvojis uz šīs Zemes, tiks augšāmcelts un ka viņš „tiks atjaunots ... pilnīgā ķermenī”? Vai Amulekam ir taisnība, ka Glābēja žēlastība var apmierināt visas rūgti reālās taisnīguma prasības, kas mums citādi būtu jāmaksā, un „ieskauj ... drošībā savās rokās”?

Vai tā ir taisnība, kā liecināja Alma, ka Kristus cieta ne tikai par mūsu grēkiem, bet arī par mūsu „sāp[ēm] un ciešan[ām]”, lai Viņš varētu „zināt ...”, kā palīdzēt Saviem ļaudīm viņu vajībās”? Vai Tas Kungs patiešām ir tik žēlsirdīgs, kā mācīja ķēniņš Benjamins, ka Viņš kā bezmaksas dāvanu izpirka „grēkus [par tiem] ...”, kas ir mīruši, nezinādami Dieva gribu attiecībā uz viņiem, vai netīši grēkojuši”?

Vai ir taisnība, kā teica Lehijs, ka „Ādams krita, lai cilvēki varētu būt, un cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku”? Un vai tiešām ir taisnība, kā liecināja Abinadijs, citējot Jesaju, ka Jēzus Kristus bija „ievainots mūsu pārkāpumu dēļ, Viņš bija satriekts mūsu nekrietnību dēļ; sods bija uzlikts Viņam mūsu miera labad; un ar Viņa brūcēm

In sum, is the Father's plan as taught in the Book of Mormon really this merciful? I testify that it is and that the peace-giving and hopeful teachings of mercy in the Book of Mormon are true.

Still, I imagine that some may be struggling, despite your faithful reading and prayers, to realize Moroni's promise that Heavenly Father "will manifest the truth of it unto you, by the power of the Holy Ghost." I know this struggle because I felt it, many years ago, when my own first couple of reads of the Book of Mormon did not yield an immediate and clear answer to my prayers.

If you are struggling, may I invite you to follow Moroni's counsel to ponder on the many ways the Book of Mormon teaches "how merciful the Lord hath been [to] the children of men"? Based on my experience, I hope that when you do, the peace of the Holy Ghost can enter your heart and you can know, believe, and feel that the Book of Mormon and the plan of mercy it teaches are true.

I express my gratitude for the Father's great plan of mercy and for the Savior's willingness to carry it out. I know that He will manifest Himself in mercy in His holy temple and in every part of our life if we will seek Him. In the name of Jesus Christ, amen.

mēs esam dziedināti”?

Kopumā, vai Tēva plāns, kā mācīts Mormona Grāmatā, patiešām ir tik žēlsirdīgs? Es liecinu, ka tā ir patiesība un ka Mormona Grāmatā ietvertās miera un cerības pilnās mācības par žēlastību ir patiesas.

Tomēr es ticu, ka, neskatoties uz jūsu cītīgo lasīšanu un lūgšanām, dažiem no jums var būt grūti saprast Moronija apsolījumu — ka Debesu Tēvs „pasludinās jums patiesību par [to] ar Svētā Gara spēku”. Es apzinos šīs grūtības, jo pats pirms daudziem gadiem ar tām saskāros, kad, izlasot Mormona Grāmatu pirmās pāris reizes, neguvu tūlītēju un skaidru atbildi uz savām lūgšanām.

Ja jums ir grūtības, vai varu jūs aicināt sekot Moronija padomam un pārdomāt tos daudzos veidus, kā Mormona Grāmata māca par to, „cik žēlīgs Tas Kungs ir bijis pret cilvēku bērniem”? Pamatojoties uz savu pieredzi, es ceru, ka tad, kad jūs to darīsiet, jūsu sirdī varēs ieplūst Svētā Gara miers un jūs varēsiet zināt, ticēt un just, ka Mormona Grāmata un tajā mācītais žēlastības plāns ir paties.

Es pateicos par Tēva diženo žēlastības ieceri un par Glābēja gatavību to īstenot. Es zinu, ka Viņš žēlastībā parādīsies Savā svētajā templī un katrā mūsu dzīves posmā, ja mēs Viņu meklēsim. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.